

BRAND

NR (2) 35

APRIL 1990

10KR

ANARKISTDEMON - VAD HÄNDE EGENTLIGEN,
NÄR GOEBBELS GÖR FILM, PLOGBILLSAKTION ESKILSTUNA

ANVÄND BRAND !

Vi vill vara en nyhetstidning för motståndet i hela Sverige, men ett problem är att vi nästan aldrig får några brev om vad som händer.

Vi i Brandredaktionen har varken ork, tid eller lust att ringa runt och försöka luska fram allt som händer runt om i vårt avlånga land.

Så därför uppmanar vi dig att skriva artiklar/notiser och/eller skicka pressklipp om vad som händer på din ort, vad du och dina polare sysslar med etc.

Är du missnöjd med något i tidningen, så hjälp oss att förbättra den. Bli medarbetare! Använd Brand! Skriv!

Vi väntar med spänning, på att era bidrag ska ramla ner i postboxen!

Brandredaktionen

Redaktionsmedlemmar

Paul Forsberg
Cilla Pihlström
Tomass Lindström
Tomas Josefsson
Daniel Minton
Mattias Kåks
Eva X Moberg
Carina Edlund
Torfi Magnusson
Patrik Lundgren

BRAND

Box 150 15

104 65 Stockholm

Pg 478 24 80-0

Prenumeration 90:-/10 nr

NYTT PRENUMERATIONSPRIS

FRÅN OCH MED NÄSTA

NUMMER

BLIR 100:- FÖR TIO NUMMER.

PASSA PÅ ATT

PRENUMERERA NU!

ANARKISTDEMO

Foto: Tomass Lindström

POSITIVA KRAVALLER eller POLISSKOLAN 13

Den 17:e mars, efter det nationella anarkistmötet, hölls i Stockholm en demo under parollen: Krossa kapitalismen - för en socialism i frihet. Demon var arrangerad av några av de anarkister som organiserade mötet, i samarbete med Stockholm LS av SAC.

Mellan 800 och 1000 personer samlades på Sergels torg för att i samlad tropp gå

ner till Kungsträdgården där tal skulle hållas och några band lira. Stämningen var om inte hög så i varje fall tillräckligt god för en lyckad demo. Slagord mot fascism, för anarkismen och mot snuten avlöste varandra.

I Kungsträdgården falnade stämningen något på grund av långa tal och kanske för mycket envägskommunikation över huvudet. Mellan talen och uppträdandena sås det flera gånger att demonstrationen

skulle fortsätta, dock inte vart.

Efter cirka en och en halv timme var det då dags att ge sig av igen och demonstrationståget samlade åter ihop sig nere framför scenen. Nu var antalet deltagare nere i 400. Tjejerna i täten började skrika att demon skulle gå till Björns Trädgård på söder och tåget begav sig iväg mot Skeppsbron och Slussen, närmsta vägen. Efter 100 meter ställde sig en poliskedja i vägen och tvingade demon att ändra färdväg, nu

mot UD och riksdan.

Nu bör nämnas att demonstration saknade formellt tillstånd från polisen. Sedan juni 1987, när polisen utfärdade generellt demonstrationsförbud i hela Stockholm, i samband med Nancy Reagans besök, har det blivit praxis hos många vänstergrupperingar att utnyttja den grundlagsskyddade rätten att samlas och demonstrera utan att först fråga polisen. Den praxisen kom till under flera diskussioner den sommaren och har underbyggts senare genom att polisen har dragit ut på tillståndsansökningar och på annat sätt obstruerat när olika grupper har ansökt om demonstrationstillstånd.

Okej, tillbaka till 90-talet.

Demon som nu hade gått ett par hundra meter på Jakobsgratan och passerade danska ambassaden var på väg ner mot Vasagatan och Vasabron mot söder. Plötsligt kör en piket in i demon med full fart och prejar de främsta av vägen. Några börjar springa för att undvika att bli påkörda, andra av rädsla för att återigen bli gripna på en demonstration. Inga poliser hoppar ur bilen, men piketen fortsätter köra inne i demon. Vid Drottninggatan hoppar det plötsligt ut 5-6 snutar och lyckas avskära ett tjugotal demonstranter från resten genom att slå på dem och hålla upp sköldarna som en slags avgränsning. Ingen vet riktigt vad tanken är, men de flesta inser att demon är på väg att sluta i gripanden, spö och framförallt en ofärdig demo. De tjugo som står ensamma inne på Drottninggatan börjar nu samla sig för att på nåt sätt ansluta sig till resten av demon (lite omvänt kanske, tjugo pers måste ta sig igenom en snutkedja till de andra 300-400). Ett skrik och alla rusar mot snutarna som får sitt livs överraskning och snabbt rusar in i piketen. Flaskor haglar mot piketen och några av demonstranterna passar på att ge igen för alla batongslag med några flaggkäppar. En tunna flyger genom luften och kvaddar blinkers och radioantenn på piketen och ett av sidofönstren blir plötsligt luftgenomsläppligt.

Demon tågar nu mot riksdagshuset (en av tre möjliga vägar). Framför riksdagshuset står två snutar med hundar men hela demon springer bara förbi och passar även på att ge snutarna och deras hundar några kickar. På andra sidan riksdan är det dock stopp. En dubbel poliskedja med kravallbatonger och sköldar har radat upp sig och bara väntar på att få ge igen. En 14-årig kille, Kristoffer Kehrer, kommer för långt fram och blir brutalt nerbruten på marken av två stöddiga snutar. En av dem sätter foten på hans glasögon och den andra

sätter handbojor på honom. Ingen i demon vågar ingripa och Kristoffer slängs in i en piket.

Fast mellan två snutkedjor har demon nu bara en väg att gå; tillbaka till Kungsan. Väl i Kungsträdgården får alla en välbehövlig paus, men snart radar polishästar åter upp sig på bägge sidor av parken. Återstoden av demonstranterna började gå mot Sergels torg, antingen för att ta sig därifrån med tunnelbanan, eller för att åtminstone synas. Vid Hamngatan-Klarabergsgatan stoppas demon nu för gott. Polisen omringar helt demon och stoppar på samma gång all trafik som passerar en av citys mest trafikerade korsningar. Efter 30 minuters stillastående skriker några ur demon att demonstrationen ska upplösas och så sker också. 30-40 personer gick ner till Iraks ambassad. Polisen tog det bara som anledning att trakassera även kurderna. De tog bland annat ut alla som såg ut som svenskar och hindrade dem från att gå med i demon.

Tidningar och TV ber polisen om kommentarer och får naturligtvis svar därefter. I Rapport häver vår stora idol, polischef Curt Nilsson, ur sig en hel drös

antidemokratiska floskler utan att få motugg från journalisten. Bl.a. säger han att så här går det när polisen inte får stävja våldet, och syftar därmed på den pågående JO-utredningen om massgripanden. Justitieministern lovar en lagändring omgående. Tack.

Det här är naturligtvis en mycket medveten taktik av polisen. Under hela demon kunde man höra på polisradion maningar från befälen att under inga omständigheter gripa hela grupper av människor. Istället blockerar man olika färdriktningar för demonstrationen och mer eller mindre tvingar in människomassan i känsliga områden. Där inne börjar mer öppna och våldsamma provokationer. Svaret låter inte vänta på sig och det är lika våldsamt.

Om man ser det hela internationellt så följer polisens utveckling en given mall. I Danmark och Västtyskland började polisen på 70- respektive 80-talet göra stora massgripanden mot de då stora miljö- och BZ-demonstrationerna. Efter att opinionen hade klassat ut polisens handlande som polisstatmässigt ändrade man snabbt taktik. Batongchocker, hästar, hundar, vattenkanoner och tårgas. Hellre spö än fängelse blir den nya devisen. I Sverige

ser man liknande tendenser. Lördagens demonstration blir ett tydligt bevis på det. Dra ut den minsta personen ur demonstrationen, spöa på honom, skräm honom och framförallt: Ta inte in honom på stationen!

I Sverige reagerar opinion och press annorlunda än i utlandet. Istället för att kritisera polisens uppenbara brott mot folkrätten, (kollektiva gripanden vid misstanke om enskilt brott) så kräver man att polisens metoder ska lagfästas.

I det ljuset får man se lördagens händelser och inte som någon slags oplanerad "anarkistattack".

mattias

DÅLIG ORGANISERING ELLER POLISPROVOKATION ?

Nedan följer en intervju med en av arrangörerna av demon den 17 mars.

mattias: -Efter demonstrationen i lördags har det riktats en del kritik mot organiseringen och informationen kring vad som skulle ske. Om vi bortser från att polisen stoppade demonstrationen, vad anser du var de största felen?

Jocke: -En stor miss var att vi inte gick ut tillräckligt tydligt med färdvägen, men det beror bl.a. på att vi var tvungna att ändra färdväg alldeles innan avmarsch. Det var dumt att gå en kort sträcka, från Sergels torg till Kungsan, och sen ha ett långt möte innan fortsättningen. Sen när vi blev stoppade inne i Kungsan borde vi ha tagit konflikten med polisen på en gång och eventuellt förhandlat med dem om att gå.

m: - Vad kommer du att dra för lärdomar av det till framtida demonstrationer?

J: - Det viktigaste blir att informera bättre.

m: - En annan kritik som kommit upp är att det hela styrdes elitistiskt, att bara ett fåtal visste vad som skulle ske.

J: - Vi var tvungna att ändra färdvägen precis innan vi gick då vi insåg att vi hade gjort upp en för lång promenad. Och vi försökte sprida det hela muntligt, men det gick kanske inte fram till alla.

m: - Varför avbröts inte demon inne i Kungsan, borde ni inte ha insett att det skulle bli bråk?

J: - Vi hade inga tankar på att det skulle

bli bråk. Polisen radade inte upp sig förän vi började gå. Det är faktiskt inte så vanligt att polisen stoppar en demo utan att någonting har hänt.

m: - Det har sagts att ni spelade polisen i händerna genom att det hela slutade som det gjorde. Redan dagen efter kräver Curt Nilsson lagändringar som ska göra det lättare att stoppa demonstrationer, och Rikspolischef Björn Eriksson höll med.

J: - Jag tror inte att det var en genomtänkt taktik från polisens sida, även om det kan se ut så efteråt. Det var snarare en markering från deras sida att de inte tänker tolerera några s.k. spontana eller oanmälda demonstrationer. Överhuvudtaget så är det en genomgående trend bland poliser i europa att ta hårdare tag mot demonstrationer.

m: - Tror du att det här kan innebära svårigheter för anarkister att i fortsättningen delta i andra demonstrationer?

J: - Nej, jag hoppas inte det. Jag tror att förhållandet mellan SAC och oss inte har blivit allvarligt lidande av det här. Men man kan ju tänka sig att vissa kommer att ställa mer krav på oss.

m: - Vad tycker du allmänt om de reaktioner som varit?

J: - Jag tycker att de har bestämts alldeles för mycket av massmedias syn på det hela. Vi måste själva utvärdera våra handlingar och komma med kritik som är relevant för situationen. Men i fortsättningen måste vi vara bättre förberedda, både mot polisattacker och fascister.

mattias

Foto: Tomass Lindström

Foto: Magnus Kristiansson

HÄR FÖLJER EN KORT REDOGÖREL- SE FÖR VAD SOM HÄNDE CHRISTOF- FER, 14 ÅR, UNDER DEMONSTRATIONEN DEN 17 MARS 1990.

Då demonstrationen blivit inspärrad vid riksdagshuset står Christoffer längst fram. Han blir utplockad av en snut, av den anledningen att han skulle vara skyldig till "anstiftan till våld mot tjänsteman med halvmeter långt föremål", eller "hot mot tjänsteman".

Polisen låste hans armar trots att han skrek att han "gav sig", varpå snuten trycker ner honom på marken och miss-handlar honom med batong. Christoffer förs sedan, försedd med handbojor, in i en piketbuss.

Därinne möter han fyra oerhört nervösa och uppspelta snutar från Norrland

I en halvtimme viftar snutarna med batongerna framför Kristoffers ansikte och hotar honom. "Nästa gång jag ser dig är du död", hotar den mest aggressiva av snutarna. Dessutom skulle de ha ihjäl honom om han gick tillbaka till demonstrationen efteråt.

- De tvingade mig att hålla med dom om att det är fördjävligt att kasta sten efter polisen, hela tiden med en batong framför mitt ansikte. Sen frågade dom ut mig om vad mina föräldrar jobbar med och hävde ur sig saker som "Du vet inte varför du deltar i den här demonstrationen". Jag blev hela tiden tvungen att svara polisen.

Efter en kvart tog de bort handbojorna och beslagtogs en liten fickkniv han hade på sig. Då snuten kom underfund med att han inte var straffmyndig, dumpade de honom på en tvärgata till Kungsträdgårdsgatan.

- Jag har anmält dom och har läkarintyg på mina skador, säger Christoffer.

En sak är säker och det är att de alltid ger sig på de yngsta i våra demonstrationer. Helst av allt skulle de vilja köra över våra barnvagnar.

Sven Ljungkvist

A-90

Den 14-17 mars samlades anarkister från hela Sverige på Skeppsholmen i Stockholm för att diskutera och utbyta erfarenheter. Allt som allt kom ca 110 personer, men det var 40 personer som betalade men aldrig dök upp. Förmodligen berodde det på att vi aldrig skrev klart och tydligt att mötet var förlagt till vardagar.

Första mötet vigdes helt åt en organisations debatt, där vi huvudsakligen diskuterade kontakt-/aktivist-/kommunikationsnät kontra en anarkist federation. Den diskussionen kom att fortsätta under hela mötet, men vi enades om att starta ett kommunikationsnät. Kanske för att förtydliga att det är kommunikation mellan de aktiva grupperna runt om i landet som vi lider mest brist på. Men några började arbeta på

att starta en federation och bestämde sig för att ha ett möte senare i vår. Om du är intresserad av en anarkist federation så kontakta Norrköpings eller Stockholms adressen.

Andra dagen inleddes med mans- och kvinnodiskussioner, där det diskuterades feminism, auktoritära tendenser, informella hierarkier inom vår egen rörelse mm. På eftermiddagen diskuterades fascism och rasism, stadsplanering, hur vi ska sabotera Folk och Bostadsräkningen 1990 och miljö. Miljödiskussionen var indelad i kärnkraft, genteknologi och scanlink. I scanlinkgruppen berättade malmöborna om kampanjen mot öresundsbron och efterlyste en landsomfattande kampanj mot bron/scanlink.

Tredje dagen inleddes med en diskus-

sion om EG, där folk berättade om olika EG-projekt på sina egna orter och vi diskuterade hur man kan motverka EG och dess projekt. En grupp satte ihop en liten lunta med argument mot EG. Därefter var det diskussion om Shell och internationella företag. Diskussionsämne var sig runt teman som: legalitet/illegalitet, demonstrationer/blockader contra sabotage, är det en ekonomisk kamp eller opinionsbildning?, massmedia mm. Och ialla fall en grupp diskuterade och anslöt sig till den internationella aktionsdagen mot Shell den 28:e april.

Temat därefter var alternativa medier, bokhandlar/infoshoppar och en stor grupp som diskuterade det förslag till minimiplattform som lagts kvällen innan. Tank-

en var väl lite grann att plattformen var något som mötet skulle enas om, så blev det nu inte. Efter tröga diskussioner och några omskrivningar kom vi överens om att vi skulle fortsätta att diskutera plattformen inom kommunikationsnätet. Mötet avslutades med att några uttalanden lästes upp och antogs.

Fjärde dagen var det demo.

Femte dagen hade BRAND inbjudit till diskussion runt tidningen, tyvärr hade de flesta utifrån landet redan åkt hem. Men vi diskuterade saker som: Varför skriver inte folk utifrån landet till Brand och berättar om vad de håller på med?, Hur ska vi få folk att känna att Brand verkligen är rörelsens tidning?, Språkbruket och layouten diskuterades. Är det osäkerhet som gör att folk inte skriver?, Ska vi upprätta lokalredaktioner i andra städer?, Är det p.g.a. att tidningen blivit så snygg som folk inte törs skriva längre?, Ska vi upprätta en egen journalishögskola? mm.

A-mötet var på det hela taget rätt lyckat och matgruppen gjorde underverk i köket. Vi ses.

Samordningsgruppen A-90

KOMMUNIKATIONSNÄTET

Nätet är tänkt som ett forum för utbyte av information, erfarenheter och åsikter mellan de aktiva grupperna runt om i landet. Om du vill ta del av materialet som cirkulerar i nätet så kontakta den grupp som ligger där du bor.

På A-90 mötet fanns 10 städer/orter representerade som ville vara med i nätet, men andra grupper som inte var där kan naturligtvis gå med. Börja då med att kontakta den grupp som ligger närmast där du bor.

Gotland
Matti Olofsson
Gutenwicks 14 Katthammarsvik
620 16 Ljugarn
Tel: 0498/52496

P-O Ersrud
Österleden 58a
352 42 Växjö

Kattes Anarkistiska Samfund
c/o Kullinger
Sysslomansg. 40e
752 27 Uppsala

Mats Norin
Kungsnäs 4042
855 90 Sundsvall

Hallon
c/o Jord & Frihet
Box 83
820 60 Delsbo

Vinterpalatset
Berg. 12
211 54 Malmö

A-gruppen Norrköping
c/o Norrköpings LS
Box 1009
600 40 Norrköping

Anarkoaktivister i Lund
c/o SACs Bokcafé
Slöjdsgatan 13
Lund

Inform
c/o Bokhandeln
Hornsgatan 151
117 34 Stockholm

Kontaktnätet
c/o Syndikalistiskt Forum
Box 7105
402 32 Göteborg

I Stockholm delade några A-tjejer ut flygblad på det traditionella kvinnodagsevenemanget på Sergels Torg/Kulturhuset. Evenemanget är numera totalt avpolitiserat och en del förstod

inte riktigt innehållet i vårt flygblad som t.ex.: *Idag handlar kvinnokamp om att tränga undan männen från de höga posterna i samhället och överta deras maktpositioner. DETTA*

ÄR INTE VÅR KVINNOKAMP! Vi vill inte ha makt över någon annan, varken män eller kvinnor - den enda makten vi vill ha är MAKTEN ÖVER VÅRA EGNA LIV.

Foto: Magnus Christiansson /Froontmedia

FEMINISM

VI TOG NATTEN

Den åttonde mars, på internationella kvinnodagen, genomfördes en demonstration i Malmö. 200 personer, mest kvinnor, samlades på St. Knuts torg under parollerna: "Vi vill som katten vara ute om natten", "Frukta vaginalmakten", "Vi tar natten tillbaka" m.m.

Anledningen till manifestationen var att visa vårt förakt för vad det patriarkala samhällets attityder utsätter kvinnan för. De flesta kvinnor är rädda, när de är ute ensamma på natten, för våldtäktsmän och dylikt.

I talen som hölls poängterades också

kvinnokampen som en del av klasskampen, och att förtrycket mot kvinnan är en del av det förtryck som kapitalet utsätter t.ex. de svarta i Sydafrika för, samt arbetarna i vårt eget land.

Tåget började röra sig till låten "Tjejer" i tung 90-tals version varvat med rockbandet *Shedevils on wheels* som spelade på ett lastbilsflak. De första gatorna var horstråken i Malmö. De arbetande kvinnorna anslöt sig till de dansande runt lastbilen och torskarna jagades bort.

Efter cirka två kilometer dök polisen upp. Då vi i Sverige har demonstrationsfrihet hade inget tillstånd sökts. Polisen stoppade tåget och krävde att få veta vä-

gen, vilket de också fick, men tåget tog dock en annan väg. Allvarliga konfrontationer med polisen undveks, deltagarna i tåget ägnade sig istället åt att dansa och sjunga runt polisbilarna.

Det hela tog två timmar, efteråt samlades alla på Café Svarta Katten där det dracks öl och tjejbandet *Heltutan* spelade. En liknande aktion planeras i sommar.

Therese Thomasson

TILLGÅNG OCH EFTERFRÅGAN

En sak är i varje fall säker: efterfrågan på feminism är större än tillgången, om ni ursäktar marknadsterminologin. Jag menar bara det att finns en massa behov, längtan, åstundan, anspråk, önskan, begär och så vidare bland kvinnor. Man vill ha någonting annat, någon slags förändring som hur den nu än ska se ut kräver samling och samtal.

Det tydde åtminstone köerna - och publiciteten - vid detta års feministfestival den 8-10 mars på Kafé 44 i Stockholm på. Även om vi inte hade någon vidare konkurrens av sossetanternas 8 mars-förbund som erbjöd ljusfest, allsång och Anna-Greta Leijon (borde inte hon sitta på kåken? Eller i Kröchers lilla låda åtminstone?).

Hur som helst, vi fick dessvärre stå som några riktiga Café Opera-dörrvakter och säga "tyvärr det är fullt, försök lite senare" mest hela tiden.

Och precis som i en krogkö käftade folk emot: "Jag har ju rest ända från Uppsala/Umeå/Plättemyr". "Jag skulle faktiskt träffa Ulla här". "Jobbar Eva ikväll?" "Tror ni det att det går ut några snart?" Värst var småbarnsmamman som påstod att hennes lilla och tydligt ovilliga dotter absolut ville komma in.

Den vanligaste kommentaren var dock: "Varför fixar ni inte en större lokal?" Vi försökte med "Tyvärr, Jordcirkus Manege var upptagen" och "Det skulle inte bli samma sak med Åsö Gymnasium", ända tills man hörde någon - Lena Sundholm? - väsa i telefonen vid bardisken: "Gör en egen festival då!"

Många vill ha representantskap, det är tydligt (och herregud, det är svårt att göra nånting själv. Vi har ju haft enkel tillgång till lokal, till kafégruppens färdiga organisation, till kompisar och killar som snällt ställer upp.) Och nu efteråt frågar folk oss om vi inte ska göra något mer, något annat och helst större under resten av året.

Det vore förstås kul - men måste just vi? Eva Nikell på Internationalen föreslår ett stormöte för att diskutera strategi och organisation. Johan Johansson tycker att festivalfeministerna ska arrangera varannans onsdagskväll på Kafé 44 (för att han själv inte ska behöva ordna musik varennda gång, kan man anta). Många anmäler intresse för att vara med och arrangera nästa år - men då blir det något helt annat av vår lilla smidiga kamratgrupp, och vill vi verkligen det?

Ska man fråga de gamla Grupp 8-tjejeerna om hur de gjorde? De blev stora och nästan mäktiga, men behöll hela tiden en platt och icke-hierarkisk struktur. Eller helt enkelt bara hålla det litet och marginellt? Det är kanske ändå bättre med flera små påfund än en stor organisation? Gör det själv, kort och gott.

Men trycket på att det ska hända något, att denna heterogena skara feministerna och fruntimmer ska formera sig, är mycket stort.

Den av feministfestivalens föreläsare som kom närmast denna tanke var Maria-Pia Boethius. Hon föreslog en enhetsfront inför nästa riksdagsval - att man skulle skita i att rösta, kanske rösta bara på vissa partier eller personer eller endast göra något slags propaganda.

Tyvärr fanns det inte tid att diskutera saken närmare, och det är nog det som varit felet med de bägge feministfestivalerna: ingen tid för strategiskt prat. Att peka på jävligheterna är en sak, att gå till attack och föreslå alternativ en helt annan.

För att sluta med ännu lite affärsspråk: här finns en oerhörd nisch! Sossekärringarna är köpta och körda, borgardamerna håller sig till sina kapitalistiska jättemässor och den traditionella vänstern förlorar sig i prat om namnbyten och partiprogram och öststater.

Så handlingsutrymmet är stort. Det är bara att sätta igång!

Nina Lekander

FEMINISM - NÖDVÄNDIGT?

Behovet av feminism som en nödvändig kamp vid sidan av den anarkistiska kampen var ett hett diskussionsämne under det nationella anarkistmötet A-90 i Stockholm den 14-17 mars. En del (män och kvinnor) förespråkade att den feministiska kampen inbegrips i den anarkistiska; Jag är anarkist - därför är jag också feminist men det behövs inte sägas.

Man kan kanske tycka att det bara handlar om begreppsförvirring, och att åsikterna i grund och botten är gemensamma. Men visst är det underligt att feministisk kamp, och bara ordet feminism, är så värdeladdat. Man kan specialisera sig på olika frågor och driva sin kamp som antirasistisk, antiauktoritär, antiimperialistisk osv, men när tjejer bildar grupper som vill ta upp kvinnokampen och kalla den feminism, då blir det ett jävla liv! Då ifrågasätts om det verkligen behövs bildas tjejgrupper, om det verkligen är nödvändigt att en speciell, feministisk, kamp drivs parallellt med andra.

För mig är feminismen viktig och nödvändig, den utesluter inte män och den handlar om att bekämpa patriarkala maktstrukturer såväl i vårt samhälle, i vår egen rörelse som i tredje världen. Det är helt uppenbart att en feministisk rörelse behövs. Runt om i världen sluter sig kvinnor samman för att tillsammans göra uppror mot det förtryck de utsätts för. Kvinnor som kämpar på två fronter, dels mot kapitalismen och maktapparaten, dels mot patriarkatet. Mest utsatta är förstas kvinnor i tredje världen och de behöver vår solidaritet. Jag tycker visst att det är bra om vi i vår egen rörelse kan lösa våra könsrollsproblem och eventuellt kvinnoförtryck tillsammans, män och kvinnor, och gemensamt driva en kvinnokamp. Men om kvinnor vill kämpa tillsammans som en kvinnogrupp, och gör det, så är det också bra.

Carina E.

LaMa STORMAT

Tidigt på morgonen den 19 februari stormades det ockuperade huset LaMa i Hamburg. 800-1000 poliser, 2 vattenkanoner och 2 bulldozers deltog i stormningen. Ett stort antal gatubarrikader byggdes och antändes i gatorna runt huset, men till slut lyckades polisen bryta igenom. Endast två personer greps.

(Ekomedia Hamburg)

HAFENSTRASSE

Rättstvisten om uppsägandet av Hafenstrasses hyreskontrakt har skjutits upp till 9:e april.

Det har nyligen avslöjats, genom att ett dokument från säkerhetspolisen till senaten kommit på avvägar, att polisaktionen mot byggvagnarna runt Hafenstrasse i maj 89 (se Brand nr.29), även var planerad som en stormning av husen. Ända anledningen till att det inte blev så, var att

Månadens citat:

"Skrytpalats som World Trade Center och Sturegallerian i Stockholm kan ses som borgerlighetens hämnd för decennier av förtryck."

Mats Franzén, sociolog.

fredliga och inspirerande.

(...) Detta år tänker vi (och de grupper vi samarbetar med) organisera flera små kopior av spektakel-blockaden. Men dessa aktioner kommer inte att fokuseras på en central punkt. De kommer att startas på olika platser runt om i landet och organiseras av regionala grupper. (...) Denna dag kommer även Shellmackar i Västtyskland att vara mål, och vi hoppas kunna nå andra Europeiska länder med denna idé.

Den andra och förmodligen ännu större, nationella aktionsdagen kommer att inträffa den 15-16 juni. Den 16 juni 1990 fyller Royal Dutch Shell 100 år.

Förslaget är så länge är att hålla en demo den 16:e och en kedja/blockad den 15:e runt Shells internationella huvudkontor i den Haag och sydafrikanska ambassaden som ligger alldeles intill.

(...) Just därför att den sydafrikanska regeringen vill få världen att tro att apartheid nästan avskaffats i deras land ropar

senaten ville inte ta det politiska ansvaret och polisen vägrade att ta skiten, för att senaten skulle komma undan. Politikerna förnekar nu så gott de kan hela historien, men möjligheten finns faktiskt att det hela slutar med fördel för Hafenstrasse.

(Ekomedia Hamburg)

NY ADRESS FÖR ANARKO- ARKIV

Internationellt Center för Studier om Anarkism (CIRA) har bytt adress. Ny adress:

CIRA

avenue de Beaumont 24

CH-1012 Lausanne, Schweiz

Tel. (21) 32 48 19 eller 32 35 43.

Man kan låna böcker, få bibliografiska uppgifter och annat mot en årsavgift på 40 schweizer-francs. Man kan också besöka arkivet. Öppetider är vardagar kl. 16-19 eller enligt överenskommelse. Det går bra att skriva på svenska.

NY DANSK TV-STATION

Femtio aktivister, en del med anknytning till BZ-rörelsen, har öppnat en egen TV-station i Köpenhamn. **TV-stop** är namnet och man kommer att sända på kanal 23 och hoppas nå hela storköpenhamn ut till Hillerød, Køge och Roskilde. Sändningstider är måndag, tisdag, onsdag och lördag mellan klockan 23.00 och 24.00 samt

nytt namn på TV-station

Kommiteén Shell ut ur Sydafrika

P.O. Box 6452

1005 EL Amsterdam

Holand

Tel: 00931-20-849115

fredag mellan 23.00 och 03.00.

TV-stop har redan producerat videon om aktionsveckan i Köpenhamn som har valsat runt i Sverige och lite annat.

Intresserad av att veta mer? Skriv till TV-stop, Stengade 30, DK-2200, Köpenhamn. Deras studio ligger på Stengade 50.

Djurens Befrielse Front demonstrerar

Den 21 april klockan 13.00 ses de som är intresserade av att delta i en demonstration för djurens rättigheter utanför Örkellunga, vid Rya kyrkoruin. Därifrån åker alla deltagare i samlad tropp till Västrarps gård vid Eket, som är landets största anläggning för uppfödning av försöksdjurs-hundar (se även separat pressmeddelande om aktion på annan plats i tidningen).

För närmare detaljer om demonstrationen kontakta DBF, Box 115, 284 00 Perstorp.

JOHN PEROTTI ÖVERFALLEN I FÄNGELSET

Perotti, som tillsammans med IWW organiserar fångar (se förra numret av BRAND), blev nyligen misshandlad av två fängelseplitar. ABC kontaktade omgående fängelset, där man sade att han "med våld tvingats till samarbete" eftersom han inte ville samarbeta frivilligt. När ABC ville veta om Perottis skador, meddelades att den informationen är hemligklassad, men att han läkarundersöks dagligen.

Skicka protestbrev till:
Warden Terry L. Morris
Southern Ohio Correctional Facility
PO Box 45699, Lucasville
Ohio 45699-0001 USA.

NÄR GOEBBELS GÖR FILM

Eva X Moberg

Man ska definitivt inte underskatta filmens makt, det insåg redan nazisterna. Dagens propagandaministerium ligger i Hollywood och drivfrån utgår åsikter, ideologier och inte minst känslöstämningar som har inflytande på en hel världs biobesökande befolkning.

Kulturimperialismen är livsfarlig, därför att den lägger sig strax under ytan av vårt formbara, sensations-hungriga samhälle och verkar där, på en mycket mottaglig och mer eller mindre omedveten nivå.

I kulturimperialismens tider är USA's sak vår. Olika amerikanska trauman analyseras utan och innan på våra uppköpta biografier. USA's historiesyn bli allmängiltig och "sann". Det är den amerikanska medelklassmentaliteten som är bas för nästan all stor (i betydelsen påkostad, uppblåst och dominerande) film som görs idag.

Det betyder inte att det inte görs bra film i Hollywood. Det görs mycket bra film i Hollywood. Den bästa filmen görs dock på bakgårdarna, på liten budget och i genrer som är sämre sedda: IB-filmernas fruktbara undervegetation.

Om en stor, dyr och uppreklamerad film säger sig vara "kritisk" och "annorlunda" finns det all anledning att bli misstänksam. Enda anledningen till att en "kritisk" film får miljonbudget och vräks ut i ofantliga reklamkampanjer världen över, är att det är kommersiellt läge för en sådan film just då - filmmogulerna i Hollywood är inga idealister.

Ingenting är så manipulativt som en amerikansk "kritisk" film.

Traumat framför alla, i viss konkurrens med Watergate-skandalen, är naturligtvis Vietnamkriget.

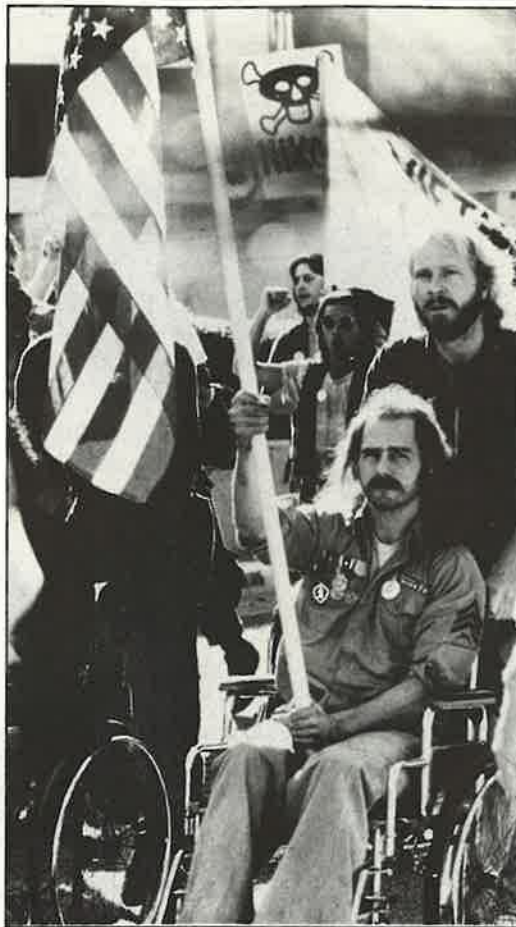
Man kan ju undra hur långt de egentligen har kommit över there när det gäller att bearbeta Vietnam. Det tog lång tid innan problemet överhuvudtaget dök upp i filmens värld, annat än på en mycket undermedveten och symbolisk nivå, men sedan vällen väl sprängts började vietnamfilmerna dugga ganska tätt.

Född den 4:e juli är den sista i raden. Den är utannonserad på jätteaffischer över hela stan som "90-talets bästa film", och att utse 90-talets bästa film under 1990 års första kvartal är tillräckligt fräckt bara det, förutom att det inte bådär gott för filmbranschen. Född den 4:e juli är nämligen en avskyvärd film.

I huvudrollen som den förlamade, revanschlystne Vietnamveteranen **Ron Kovic** tvingas vi under mer än två timmar se **Tom Cruise**, detta ärkeäckel bland hollywoodianska uppstickare. Det är säkert ingen slump att man valt just Cruise att ge ansikte åt 90-talets Vietnamanalys. Detta ansikte, med en yta av kartong och med samma utstrålning som en milkshake, säger absolut ingenting. Det är renspolat från allt som liknar personlighet och livserfarenhet. Jag kunde stå ut med eländet i biljardfilmen

Color of Money, och även i den utmärkta roadmovien **Rain Man**, eftersom Cruises rollfigurer där inte utger sig för att vara något annat än känslolösa nollor. Men att låta detta nylle representera någon slags amerikansk självinsikt är bara cyniskt.

Regissören **Oliver Stone**, som faktiskt i och med **Salvador** visade att han kunde göra

bra, angelägen film en gång i tiden, tycker jag bara synd om. Han har fått för mycket pengar. Han har fått för många klappar på axeln..

Stråkorkester och oskyldiga får

Filmens första del visar hur Ron på grund av småstads mentaliteten och moderns omänskliga krav, mer eller mindre tvingas bli marinsoldat för att på detta drastiska sätt visa att han verkligen är "den bäste". Ingen kan undgå att fatta den vinken. Eftersom amerikaner alltid tror att alla är lika naiva och dumma som de själva, så trummas detta "psykologiska" budskap in med hjälp av den största stråkorkester man har kunnat uppbåda, de mest vaselininsmetade kameralinser som någonsin setts zooma in en tulpanrabbat och diverse drömska slow motion-scener och nostalgiska barndomstripper.

Ja ja, det kanske verkligen var så. Men när ska vi få se en Vietnamrulle där människor faktiskt tar ansvar för sitt handlande? Har vi inte hört tillräckligt många undanflykter, tillräckligt mycket av "vi visste inte" genom hi-

storien?

Även om det kanske skulle verka meningslöst att korsfästa en Ron Kovic, så måste man komma ihåg att film fungerar generaliserande. I och med att man i en film av denna dignitet framställer Ron och hans polare som oskyldiga, lurade får, så framställer man hela USA som oskyldigt och lurat, med undantag för ett par obligatoriska teaterbovar.

Det visar debatten om **Deer Hunter** som jag ändå anser är en mycket bättre film. Hur mycket arkereaktionären **Michael Cimino** än betygade att hans film inte handlade om någonting annat än några enkla arbetargrabbar som möter en ofattbar verklighet, och att hela skeendet sågs genom deras (enkla) ögon, så var det få som trodde honom. Scenen med de mordiska vietnameserna som spelar rysk roulette med krigsfångar, fick en vidare betydelse i och med det sammanhang filmen utspelade sig i. Här i Sverige var det stora demonstrationer utanför biograferna när filmen kom.

Det är svårt, för att inte säga omöjligt, att göra film om isolerade personer i en vald bit verklighet när filmen hanterar ett sådant stort och viktigt problem, ett problem som angår väldigt många människor. Samtidigt är det svårt att göra en se-bar film på något annat sätt. Det är därför film är så förrädisk.

Sedan lämnar Ron Kovic iallafall mamma, pappa och hemstadens parader för Vietnam. Under några "förvirrade" (uttrycket återkommer flera gånger) ögonblick råkar Kovacs trupp, eller vad det nu heter på militärspråk, slakta en hel by, ett dåd för vilket alla inblandade känner stor ångest. (Man undrar om det gäller för alla de soldater som gick bärsärk på civila och hade tävlingar i vem som haft ihjäl flest småbarn - försök komma åt att se dokumentären **Hearts and minds** om ni inte tror mig.) Det värsta är dock inte att en massa *gooks* stryker med. Det värsta är att Ron Kovic under den allmänna "förvirringen" råkar skjuta en av sina egna grabbar.

En nyckelscen senare i filmen är när Ron, efter flera år av ruse, åker till den skjutes familj för att bekänna. Man kan inte få någon annan uppfattning än att det är just detta intermezzo som gjort Ron till den krökande, asociala, långhåriga rullstolsligist som pinat sin omgivning alltsedan hemkomsten - inte allt det övriga djävulskap han och hans kollegor ställde till med i Vietnam.

Åk tillbaka till Vietnam och be hela det vietnamesiska folket om ursäkt, din jävel! Åk dit och säg att du var förvirrad och lurad och se om de kan förlåta dig!

Marinsoldater och deras ångest

Ron Kovic får iallafall sitt straff - han träffas själv av en kula (avlossad av en vietnames, kan man hoppas) och blir förlamad från midjan och neråt. Detta är naturligtvis fruktansvärt sorgligt, men vad hade han å andra sidan där att

göra?

Scenerna på veteransjukhuset tillhör filmens bästa. I yttersta misär (illustrerat av bland annat cockerspaniel-stora rättor som kilar runt bland sängarna) kämpar pillrorna av den stolta amerikanska armén på för att rädda det som återstår av kropp och själ. På sjukhuset arbetar nästan uteslutande negrer. De knarkar i linneförrådet, spelar kort istället för att byta kateter och slänger ur sig fraser som "I'm talkin' 'bout racism, man". Så skulle naturligtvis ingen vit vårdpersonal bete sig. Det blir lite obehagligt när man tänker på att det samtidigt pågår en smärre revolution utanför: **Den amerikanska medborgarrättsrörelsen**.

Nej, hemkomsten är inte direkt succé-artad för Ron Kovic. Man får förmoda att filmen vill ta upp det livligt debatterade problemet med hur svårt det var för alla dessa soldater att komma hem och inte bli mottagna som hjältar. Ja, det var och är säkert ett existerande problem som inte bör förtigas. Men - och det här har jag sagt förut, jag vet - efter att ha sett alla dessa filmer om hur svårt det var för de stackars marinsoldaterna att ha med Vietnam att göra, så längtar man så hjärtinnerligt efter en film som visar hur svårt det var för miljon-tals vietnameser att ha med USA att göra.

Den första kritik Ron stöter på, i alla fall på nära håll, kommer från hansegen lillebror; en Bob Dylan-liknande sak med polisonger och gitarr. Sådär förklarar han den växande proteströrelsens flaggbränningar: "De vill bara inte att fler killar ska komma hem som du. Jag menar - se bara på dig själv!"

Jag tror faktiskt inte att det bara var det de var ute efter. Jag vågar hoppas att iallafall några av de tusentals amerikaner som faktiskt protesterade mot Vietnamkriget hade något mindre själviska motiv. Och även om Ron Kovacs brorsa faktiskt sa så, filmen bygger ju på en existerande självbiografi, så blir filmens mening att den här gestalten är en slags representant - annars skulle man inte ha varit så noggrann med de yttre detaljer som förankrar honom i rörelsen.

Sedan åker Ron till Mexico och hamnar i en galen koloni bestående av krigsinvalidar som härjar runt bland barer och bordeller med sina rullstolar. Det är faktiskt ganska roligt. **Wilem Dafoe**, som står skyhögt över Cruise när det gäller skådespelartalang, spelar en tillika halvförlamad däre, och det gör han bra. I hans härjade ansikte lyser helvetet igenom, och

ökenlandskapet tar fram det inre landskapet hos dessa arma människor utan att det behövs pratat så förbannat. Filmen hade vunnit på om någon klok manusförfattare gjort Kovic förlamad från näsan och neråt så man slapp höra alla dessa krystade, hycklande repliker

"...och du sa de mest fantastiska saker!"

Ron Kovic blir slutligen engagerad i proteströrelsen, hur nu det går till - insikten tycks komma som en blixtnad från klar himmel. En porträttilik **Abbey Hoffman**-figur gör ett naturtroget framträdande på ett massmöte och kravallpolisen går hårt fram. Här nuddar man faktiskt vid en insikt: Samma krig här som där. Antagligen är det bara en viss känsla för bilder som gör sig gällande, men det ger iallafall effekt - när snutarna stormar fram i belysta damm-moln ser det precis ut som när den Kovicska truppen gör sitt anfall mot byn tidigare i filmen. Men vad hjälper det. Slutscenen

sätter effektivt **P** för alla tankar i denna riktning. Den är så vedervärdig att den renderar en plats i filmhistorien vid sidan av **Leni Riefenstahls** värsta propagandanummer.

I en av barndomsscenerna i filmen ser man lille Ron sitta med sin familj framför TV'n i vardagsrummet. **John F Kennedy** håller tal till nationen. Mamma vänder sig glädjestrålade till Ron och säger ungefär: "Jag drömde inatt att du talade till en stor folkmassa, och du sa de mest fantastiska saker."

När Ron då till sist i slips och allt rullar in på demokraternas konvent, är det mammas ord som ekar på ljudspåret, och Ron sträcker på sig, riktar blicken mot taket och tycks tacka någon högre makt.

Hon fick rätt till slut, den reaktionära, sippa, tokreligiösa satmaran! Efter att ha agerat 1:a skurk tvärs igenom hela filmen, får hon sista ordet och det visar sig att allt det hon stått för ändå var av godo. Konflikten mellan henne och

Ron vara bara tillfällig. Det var hennes värderingar som trots allt verkligen gjorde Ron till "den bäste".

I och med denna final försvinner alla visioner om ett eventuellt politiskt innehåll. Allt handlade ändå bara om Ron Kovics egen revansch, och sensmoralen blir den gamla vanliga: I Amerika kan alla lyckas om de bara vill, även om de sitter i rullstol.

Amerikaner och deras historieskrivning

Varför skriver man då en sådan här ofantlig filmrecension om en skitfilm som man bara kan låta bli att se?

Jo, därför att det är en stor risk att närmare 100% av Sveriges unga nattbiopublik förr eller senare kommer att ha sett den. Om framtidens syn på Vietnamkriget kommer att grunda sig på amerikansk propaganda signerad Hollywood, så är det riktigt, riktigt farligt, därför att det kan förstöra möjligheten till kritiskt tänkande när det gäller framtidens alla Vietnam och USA's roll i världspolitiken överhuvudtaget. Man behöver inte vara särskilt paranoid för att frukta detta.

Genomgående för den här historieskrivningen, är synen på Vietnamkriget som ett enda stort *mistake*. Naturligtvis vardetinget miss-tag! USA har alltid varit i behov av en landningsbana i Asien, och Vietnamkriget

var bara en fortsättning på Korekriget och all annan imperialistisk verksamhet i andra delar av världen. Det som gör att just Vietnam klassas som ett misstag, var att det kriget förlorade man och den skitiga baksidan gick inte att dölja för omvärlden.

Tjugo år efteråt har USA alltså inte kommit längre i sin självrennsakan än att man släpper ut en film som **Född den 4:e juli**.

Skrämmande, men kanske inte så förvånande.

Dessutom är 70-talet väldigt hippt just nu, inom modevärlden och så, och det passade naturligtvis utmärkt att styra ut tusentals statister i utsvängda brallor och dinglande peace-märken som sedan kommer att sälja fint i världens alla modeboutiquer.

Ryktet går, och det verkar tillförlitligt, att **Tom Cruise** ska spela **Jim Morrison** i en kommandestorfilm. Ingenting är tydligen heligt längre.

ARBETA MER FÖR HELVETE!

Arbetsmarknadsminister Mona Sahlin har på sistone uttalat sig om "kris-Sverige" i massmedia. Enligt henne vill majoriteten av alla halv- och deltidsanställda övergå till heltidsarbete. Hon nämner att flera färska undersökningar påvisar detta intresse, särskilt bland de kommunalt och statligt anställda. Sahlin säger, i sann socialdemokratisk anda, att alla halv- och deltidsarbetande ska komma att erbjudas heltid inom närliggande framtid. ALLA SKA HA RÄTT ATT ARBETA SÅ MYCKET DE VILL.

Det låter ju underbart! Äntligen ska alla här i Sverige få jobba åtta timmar om dagen, ja kanske mer! Eftersom kvinnorna utgör den största delen av de deltidsarbetande så innebär detta även att jämlikheten mellan könen ökar. Hurra!

Efter att vid flera olika tillfällen ha lyssnat på arbetsmarknadsministerns ore-rande på radio, slog det mig att hon trots alla sina undersökningar inte tänkt på att det finns många deltidsanställda som VALT att arbeta deltid. Ja, ta nu till exempel föräldrar eller studerande, eller människor som trots förhöjda levnadskostnader klarar sig på att jobba deltid. Och så finns det ju faktiskt människor som har fritidsintressen... Jag kan gott tänka mig att många kvinnor helt enkelt inte orkar med ett heltidsarbete vid sidan av allt hemarbete, och att många andra mer än

gärna skulle gå ner på halvtid om möjligheten fanns. Men den aspekten går inte Sahlin närmare in på. Hon talar heller inte om att många deltidsanställda inte kommer att ha något val. Meningen är nämligen att deltidsarbetena i det långa loppet kraftigt ska minskas, för att ge plats åt fler heltidsanställningar.

En del statliga arbetsgivare har redan startat denna utveckling. Posten, som alltid varit stället för extraknäckare och udda existenser, har börjat informera sina deltidare om "fördelarna" med att jobba heltid. Självfallet är övergången inget tvång,

När jag tänker på att vi sluppt arbetslöshet, då är jag stolt över att vara socialdemokrat!

samtidigt beskrivs postens förluster och att "personalomstrukturering" är den enda möjligheten att ta sig ur "krisen". Då skulle arbetsgivarens förminskade personalutgifter vararäddningen. Anställningsstopp för deltidssorterare är redan ett faktum på en del håll i landet. Postverket tänker förstås inte börja med massavskedanden, utan den stora deltidsektorn ska helt enkelt avvecklas "på naturlig väg".

Allihopa pekar på att det råder stor brist på arbetskraft, och då brukar tankar och förslag av den här sorten dyka upp. Vad kommer då deltidsarbetenas gradvisa försvinnande att innebära rent praktiskt? Jo, en ökad arbetslöshet blir i alla fall en av konsekvenserna (och hur det då kommer

att se ut i glesbygden vågar jag inte ens tänka på...). En annan mycket kännbar konsekvens är en ökad arbetsbörda för de redan dubbelarbetande kvinnorna.

Å andra sidan går det ju bra för Sverige, hela tiden bildas nya arbetsplatser och näringslivet fortsätter att dra in multivinster. EG-anpassningen kräver att vi på alla plan ska ha det som i övriga EG-länder; i det här fallet en "stabil" arbetslöshet på ca 10 procent.

Enligt ovanstående kriterier är arbetsmarknadsminister Mona Sahlin på rätt väg.

Kampanjen för rätten till att arbeta åtta timmar eller mer har startat. Det är en fråga om att välja rätt, och det finns bara ett val. Borta är kraven på sex timmars arbetsdag och tankarna om att datorisering och högteknologi ska förkorta vår arbetsdag. Jag citerar docent Joachim Vogel: "Det är antagligen inte möjligt att genomföra en mycket kostnadskrävande övergång till sex timmars arbetsdag." (Citatet är taget ur Vogels DN-debattartiklar om socialdemokratins kris.) Vi ska inte längre prioritera vår tid utanför löneslaveriet, utan istället tillbedja den totala sysselsättningen. Och den som inte ställer upp är lat och egoistisk. En deltidsarbetande människa skulle enligt Arbetsmarknadsministeriets direktiv i framtidens Sverige utgöra en provokation, och det skulle knappast spela någon roll om hon t.ex. är hemmafru eller förtidspensionerad eller en pensionär mellan 60 och 70 år. Eller om hon helt enkelt inte har lust att jobba hela dagarna. Alla dessa människor, menar Mona Sahlin, ska under kommande år sugas upp av arbetsmarknaden DÄRFÖR ATT DE VILL ARBETA, men hitills inte tillåts det.

Cilla.

Fotnot: Det är inte bara de halv- och deltidsanställda som ska tvingas jobba mer. Arbetsmarknadsministeriet anser även att heltidsarbetande ska jobba under sin semester, detta i utbyte mot en extra semestervecka. Hur korkad får man egentligen vara?!

POLL TAX

Motståndet mot den nya kommunalskatten i Storbritannien hårdnar.

De senaste månadernas demonstrationer har blivit allt större och ilsknare. Ibland har det blivit regelrätta slag mot polisen.

Margareth Thatcher har aldrig varit så impopulär.

Upproret mot Poll Tax började förra året som en arbetarprotest mot den orättvisa skatten men motståndarlägret innefattar nu alla partier, ja tom många av Thatchers egna är emot den.

Thatchers oförmåga att, i likhet med sina kollegor inom andra partier, vända kappan efter vinden är inte bara ett tecken på den grava mentala störningen i hennes hjärna (hon tror verkligen att hon är en allsmäktig drottning). Det kommer även att bli hennes fall.

För några veckor sedan kunde vi läsa om det omfattande motståndet i våra morgontidningar. Pingvinhjärnan Hans-Ingvar Johansson, DN's objektive man i London, skrev att de trotskistiska entri-sterne Militant "organiserar oroligheter-na". SvD 's lika smarta man i London

skrev, under den fantastiska rubriken "Trotskister leder revolt", att Militant "medger öppet att de ligger bakom den senaste tidens våldsamma demonstrationer".

Om de utsända reportrarna skulle utföra lite fältarbete istället för att skriva av London-pressens lögnar, skulle de naturligtvis finna att det inte behövs några entrister för att det ska gå heu till i gatans offentliga samtal.

Från de landsomfattande kravallerna - 81 över gruvarbetarstrejken, kravallerna - 85, Wapping striden, till anti-Poll Tax rörelsen har den brittiska pressen skyllt på "utomstående" och "agitatorer" så fort arbetarklassen bjudit fysiskt motstånd.

Class War och diverse trotskister har varit tacksamma syndabockar i den borgerliga pressen.

Som om folket behöver anarkister för att de ska bli förbannade.

Som om de behöver trotskister för att börja kasta sten mot snuten.

Klasshatet finns där. Det behövs inga utomstående agitatorer.

I senaste numret av

Den danska polisen har deklarerat att de kommer att arbetsvägra om de får till uppgift att storma ockuperade hus igen. Anledningen är att de inte vill få mer stenar på sig.

Källa: Ekomedia

Den 8/12 1989 attackerades Spanska Turistbyrån i Köpenhamn med stenar, färg och syra av en grupp som kallar sig *Revolutionära Internationalister*. Aktionen skedde i solidaritet med de politiska fångarna i Spanien och med kampen mot de dåliga förhållandena som intesyns i den "normala bilden" dvssol, bad och billig alkohol.

DET BORGERLIGA GHETTOT

Nu är det statistiskt bevisat.

"Yuppieseringen" som vi har tjatat om i flera år är ingen anarkistisk konspirationsteori.

De senaste tio åren har 15 000 små, billiga lägenheter försvunnit från Stockholms innerstad. De har slagits samman och/eller blivit bostadsrätter men framförallt blivit ofantligt mycket dyrare att bo i. Bara under 80-85 ökade antalet högre, välavlönade tjänstemän i innerstaden med 2/3.

Det är den statliga storstadsutredningen som kommit fram till detta efter att ha studerat utvecklingen i Stockholm, Malmö och Göteborg.

anarkosyndikalistiska *Direct Action* ägnas stort utrymme åt Militant-problemet i tidningens Poll Tax material.

Skillnaden mellan det anarkistiska engagemanget och exempelvis Militants är självklart: medans anarkisterna jobbar lokalt och bidrar med sina kunskaper för att skapa självständiga kamporganisationer, som arbetarklassen styr utifrån sina egna villkor, ser trottarna det egna partibyggandet som det väsentliga. De infiltrerar, skapar hierarkier och tar alla tillfällen att skylda med sitt namn, sitt parti. Om de inte kan ta över en befintlig anti-Poll Tax förening så bildar de en egen. Därför finns det parallella organisationer för Poll Tax motståndet, vissa där ledningen mer eller mindre domineras av Militant, andra som är självständiga och demokratiskt uppbyggda kring kvarter eller fackklubbar.

Enligt *Direct Action* ligger det en stor fara i att rörelsen blir allt mer parti-infekterad. Dels tråkar det partipolitiska käbblat ut folk. Dels saboterar det gräsrötternas chans att göra sig hörda och styra den kamp de själva har startat.

Daniel Minton

Fotnot: Entrism, ett trotskistiskt arbets-sätt som går ut på att man infiltrerar och tar över arbetarorganisationerna. Militants motsvarighet i Sverige heter Offensiv.

TILLÅTET ATT DÖDA ANARKISTER

I oktober 1985 sköts den femtonårige anarkisten Michalis Kaltezis till döds av polisen vid en demonstration i Aten. Den 17 januari i år avslutades rättegången mot den snut, Melistas, som sköt pojken.

Melistas blev frikänd!

I protest mot domen ockuperades flera universitet och gymnasieskolor av anarkister och studenter. Tusentals människor tog till gatorna och protesterade under de följande dagarna.

Den 1 februari demonstrerade 20 000 människor och ytterligare skolor samt en regeringsbyggnad ockuperades.

17 anarkisters namn har offentliggjorts och efterlysts, bland dessa finns den grekiska kontaktpersonen för Anarkistiska Svarta Korset (ABC), som har tvingats under jorden.

Källa: Black Flag, Counter-Information

I debatten om vänsterns framtid i Sverige dominerar två huvudriktningar. Dels de som anser att vänstern är död efter misslyckandena i östeuropa, Asien, Sydamerika och Sverige.

Dels finns de dogmatiska försvararna av vänsterns landvinningar. De som hävdar att eventuella misslyckanden måste skyllas på krafter utanför socialismens kontroll, på ett allt för starkt motstånd från kapitalismens försvarare.

Någonstans sätts ett likhetstecken mellan vänster och planekonomi. Därmed blir automatiskt högern, privatkapitalismens anhängare, ensamma försvarare av den fria marknaden.

Det finns dock ytterligare alternativ för vänstern. Skymd bakom de dominerande rörelserna, kommunism och socialdemokrati, har den frihetliga socialismen företrädd av anarkister och syndikalister fört en svår kamp för sin existens.

Vänstern båda huvudriktningar har inte varit generösa mot det som ansetts vara en avvikelser från den rätta vägen.

Bolsjevikernas seger i Sovjetunionen innebar avrättningar, fängelse och förföljelse för de frihetliga socialisterna.

I Sverige har Landsorganisationen gjort allt för att utrota den syndikalistiska arbetarrörelsen från dess födelse 1910 och fram till våra dagar.

Socialdemokraternas och kommunisternas förkärlek för storskaliga centralistiska lösningar har aldrig tilltalat de frihetliga socialisterna. Lika litet deras krav på en ideologi, ett parti, och en fackföreningsrörelse vars främsta uppgift är att i alla frågor stödja den av partiet anvisade linjen.

Intressant i sammanhanget är att denna tredje riktning inom vänstern saknats på tidningarnas debatt och kultursidor.

Detta är märkligt eftersom syndikalistiska fackföreningsrörelser, likväl som anarkistiska ideologier fortfarande lever i Sverige, Syd- och östeuropa samt i Sydamerika.

Den syndikalistiske tänkaren Frans Severin publicerade 1920 en liten pamflett hos Federativs förlag: "Arbetarnas övertagande av produktionen", som skissar ett ekonomiskt alternativ till såväl kapitalism som kommunism.

Den baserar sig på den frihetliga rörelsens principuttalande i London 1913, i vilket det slogs fast att arbetarna genom sina fackföreningar inte staten skulle ta makten över produktionsmedlen.

DET FINNS EN VÄNSTER SOM TROR PÅ ARBETARSTYRDA FÖRETAG PÅ EN FRI MARKNAD

Severin tänker sig att samtliga anställda ".....anses vara företagets ägare eller åtminstone förvaltare. Dessa arbetare eller anställda, bland vilka då naturligtvis måste räknas alla, från chefen till springpojken väljer sina förmän och företagsledare."

Bolagsstämman drar också suveränt upp riktlinjerna för företagets framtida verksamhet. Valet av VD förrättas, men sedan får ledningen relativt fria händer:

"Mellan stämmorna däremot torde de till företagets ledare utsedda böra ha samma handlingsfrihet som i nutida företag i det som faller under deras gebit. Det ekonomiska livet är nu en gång sådant att det kräver icke endast personlig begåvning och energi, men även handlingsfrihet. Knappast något torde ur produktions-synpunkt vara ofördelaktigare än att belasta det ekonomiska livet med en byråkratisk apparat som skall arbeta efter snäva paragrafer och reglementen, och under vilken varje bagatellsak skall för sitt slutliga avgörande behandlas i ett tiotal instanser. Dylikt kväver initiativet och självansvaret, förlamar energin och skingrar arbetsglädjen."

Frans Severin var väl medveten om de dominerande socialistiska riktningarnas

svaghet för centralstyrd produktion, och han fortsätter:

"En av syndikalismens viktigaste invändningar mot socialdemokratin torde väl också vara att den byråkratiserar det ekonomiska livet, ja allt liv och gör alla människor till själlösa automater utan initiativ, energi och ansvarskänsla, automater under ett centraliserat byråkratiskt ämbetsmannavälde."

I ett frihetligt socialistiskt samhälle med fria, av de anställda ledda och förvaltade, företag finns en fri marknad med fungerande konkurrens.

Detta är på gott och ont, konstaterar han. ".....den fria konkurrensen som trots sina obestridda ekonomiska fördelar med naturnödvändighet medför slöseri med kapital och arbete."

Alternativet med planekonomi anser Severin dock ännu mer fördömande.

Parallellt med de anställdas företag tänker sig Frans Severin att bönder och andra egna företagare utan anställda utgör en viktig del av näringslivet.

Både den offentliga sektorns och det privata näringslivets stordrift tar ifrån människor deras arbetsglädje. I den socialistiska marknadsekonomin behålls denna.

"Arbetaren skall icke längre vara ett produktionsmedel utan en producent, en människa, och detta blir han först då han får ett personligt intresse av arbetet, då han vet att arbetets frukter tillfaller honom som arbetar."

Denna 70 år gamla stridskrift innehåller givetvis också mycket som är föråldrat. Men det i sammanhanget intressanta är att socialism inte med nödvändighet innebär planekonomi.

De kapitalister som sjunger marknads-economins höga visa är många gånger snabba att byta ton när den egna verksamheten hotas av övermäktig konkurrens.

Planekonomins vänster är inte ensam om att vilja reglera marknaden. De har gott sällskap av bland andra europeiska och amerikanska bil- och stålfabrikanter och bönder.

När inte de egna produkterna kan konkurrera med till exempel de japanska, går fackföreningar företagare hand i hand till staten och begär hjälp.

Själva förhållandet att svenska bolag har graderad rösträtt med en gräns för hur mycket som får ägas av utlänningar, tyder på att den fria marknaden sanna företrädare kanske finns på annat håll än i högens salonger.

JACQUES WALLNER

Minnesdemo i Götet

Lördagen den tredje februari samlades ett sjuttio-tal människor av olika färg och form i Bältesspännarparken här i Göteborg. Med svarta fanor och plastskynken med slagord som "Bilfri innerstad", "Bit den hand som göder dig", och en hel del annat störde vi trafiken i Allén, där vi gick och skrek.

King vid gränspolisens och hans trogna mannar (hästburna), blev lite störda och kunde inte riktigt kontrollera situationen, särskilt inte när alla plötsligt klev på vagnen in mot stan och fortsatte demon därefter.

En jävla massa flygblad delades ut och lite improviserade tal hölls. Hela härligheten var en manifestation "för en levande innerstad", och riktade sig mot sån skit som står i vägen för förverkligandet av t.ex. lyxsanering, bilinvasion, kontorisering etc.

Rätt så lyckat faktiskt.
CHRISTIAN

Aktion nr 34

Lördagen den 24 februari fritog Djurens Befrielse Front tre hundar från Mary och Rolf Anderssons uppfödningssanstalt i Örkelunga. Detta var DBF's 34:e aktion.

Rolf Andersson är förutom djuruppfödare också föredetta hälsovårdschef för Helsingborgs kommun. Det var han som hade det yttersta ansvaret för bland annat tillsynen av försöksdjur. Numera är han suppleant i Örkelunga hälsoskyddsnämnd och bl.a ansvarig för hygien och skötsel av de djur som föds upp inom kommunen. På sin egen gård levde dock hundarna under stark stress och led av dålig hygien.

För mer info, kontakta
DBF
Box 115
284 00 Perstorp

obs djuren på bilden är inga hundar

Ny husockupation i Göteborg

Yes, så har det hänt igen. En ny ockupation i Göteborg. Stället kallas Färjenäs och ligger ute på Hisingen. Det är fyra hus (en träkåk och tre i sten) uppe på en kulle, med utsikt över stan. På kvällarna ser man alla ljusen och Älvsborgsbron som tornar upp sig som rena rama Golden Gate. Det är Eriksberg (ett f.d. varv i hamnen) som äger stället men de får tydligen inget rivningstillstånd utan nu är det i stället upp till kommunen vad som skall hända här ute. Varför stället skulle rivas från första början är oklart, men Eriksberg har redan jämnat åtta kåkar med marken här, och våra närmsta grannar som känt sig hotade har länge kämpat för att bevara området. Några av dem har varit uppe och kollat och de stödjer oss helt och hållet. En av dem (en folktopartistisk kommunalpolitiker), är antagligen den direkta orsaken till att rivningen aldrig blev av.

Det ligger raffinaderier och en massa annan skit kärute och det var visst en av orsakerna till att kåkarna skulle bort. De ligger visst, enligt några jävla mätningar alldeles för nära. Visst är luften kass här, men närmaste villaområde är bara 500 m härifrån och de andas in minst lika mycket

skit som vi. Så exakt kan ingen gräns sättas.

Dessutom driver vädrets makter in föroreningarna över resten av stan som även är insvept i ett stort avgasmoln.

Älvstrands-projektet är en annan orsak som nämnts. En "gräddhylla" med närhet till vattnet skall byggas, och Färjenäs blir då ett "strövområde" där de rika kan gå på små promenader och valla sina mopsar.

De har börjat så smått med bostadsrätter där insatser ligger på 400 000, men annars så är det här saker som ligger minst fem till tio år framåt i tiden

Just nu bor sju personer här ute (i träkåken), men förhoppningsvis blir det fler och det största huset, där vi bl.a. haft två fester, skall användas som allaktivitetshus. Vi får väl se hur stor del av kakan kommunen är villig att ge oss (nu står en massa föreningar och väntar på att ge upp en del av våra anspråk, men två hus ska vi i alla fall minst ha).

Nu gäller det att pressa politikerna som fan och att synas i tidningarna och ute på stan. När det här publiceras har vi antagligen bl.a. haft en "stöd-demo".

CHRISTIAN

Foto: Marie-Louise

SABOTERA MED ANDAKT

Plogbillsaktion Eskilstuna

På vårdagsjämningen den 20:e mars tog jag och mina två vänner **Linus Brohult** och **Johan Hammarstedt** oss in på FFV- Ordnance i Eskilstuna. Med hjälp av hammare avrustade vi ett Carl- Gustaf granatgevär. Vi slog på avfyrningsmekanismen tills vapnet var obrukbart.

Det var i gryningen på vårdagsjämningen, den dag på året som ljuset besegrar mörkret, som vi klättrade över staketet till vapenfabriken i Eskilstuna. I lugn och ro kunde vi ta oss fram till den fabriksbyggnad som vi visste innehöll vapen. Vi tog oss upp på ett tak och slog sönder ett fönster, innanför rutan fanns fiberplattor och isoleringsmaterial som vi slet bort.

Innanför detta fanns en 5 mm pansarplåt som vi trots mycket noggrann planering inte hade förutsett. Vi insåg ganska snabbt att vi inte skulle kunna ta oss in den vägen. I stället sökte vi oss vidare på fabriksområdet och tog oss in i entrén till fabriksbyggnaden, dörren var olåst. I entrén fanns en utställningsmonter med flera vapen, bl.a. ett Carl- Gustaf. Vi bröt upp låset och tog fram granatgeväret, la det på golvet och slog tillsammans på avfyrningsmekanismen tills vapnet inte längre var brukbart. Ur våra ryggsäckar tog vi fram symboler och en banderoll med texten **Vapen har avrustats**. Symbolerna var en världskarta, ris, bönor, bröd, rosor, en bild på en gatupojke i Sao Paulo som sover i en låda samt en handflätad korg från Sri Lanka. När vi lagt ut symbolerna, satte vi oss runt det avrustade vapnet, tog varandras händer och sjöng.

Så småningom blev vi upptäckta av en

tjänsteman. Vi försökte förklara vår aktion för honom, men han ville inte lyssna, utan gick för att ringa polisen. Samtidigt som Linus, Johan och jag gjorde aktionen inne på FFV, delade några vänner ut flygblad. De fick mycket positiva reaktioner av de arbetare som kom till fabriken för att börja dagens arbete, även om det givetvis fanns de som hade invändningar.

På väg till polishuset förklarade vi vår aktion för de två poliserna. De var positiva och ställde nyfikna frågor. På stationen hörde jag en polis säga till en annan "Det är plogbillarna, nu har de äntligen lyckats."

Poliserna bemötte oss mycket bra, om man bortser ifrån att de låste in oss. Vi hade noggrann förberett oss för mötet med polisen för att kunna avstå från att låta konflikten fokuseras mellan oss och dem. Genom vårt medvetet valda artiga uppträdande fick vi igång en mycket bra

dialog med förhållarna. Det gav oss möjlighet att lämna mycket information om våra motiv för aktionen, bl.a. fick jag bifoga fyra maskinskrivna A4-sidor med information om aktionen, plogbillsrörelsen och svensk krigsindustri. Eftersom den informationen finns i förhållsprotokollet, har vi nu rätt att prata om både plogbillsrörelsen och svensk krigsindustri på rätt sätt. Vid tidigare rättgångar har aktivister nekats att prata om sina motiv. Det problemet har vi kunnat undvika genom att inte göra oss till ovänner med polisen. Man kan tycka vad man vill om polisen, men detta var en aktion mot svensk krigsindustri.

Vi blev anhållna som misstänkta för grov skadegörelse och grovt olaga intrång, men släpptes efter 7,5 timme. Då hade vi fått både frukost och lunch på statens nota.

När vi kom ut började ett intensivt mediaarbete. Vi gav intervjuer hela eftermiddagen. Lokalpressen skrev både mycket och bra. Dagens Nyheter hade aktionen på första sidan. I skrivande stund har jag inte läst några andra tidningar. Dagen efter aktionen hade jag ett halvtimmes långt samtal med en facklig representant för FFV, Linus och jag gav en 15 minuter lång intervju i lokalradion. Johan, som är kristen, gjorde flera långa intervjuer med kristna tidningar. Dessutom hade vi en ca två timmar lång diskussion med FFVs säkerhetschef Ragnar Smittberg. På kvällen arrangerades ett öppet möte av en lokal fredsgrupp.

Samtal och dialog är väldigt viktiga för oss. Där får vi en massa ny information, vi kan säga vad vi tycker till människor med stort intresse av krigsindustrin. Dialog är också viktigt för att processen för fred och rättvisa skall vara demokratisk.

En systergrupp till **Plogbillsaktion Eskilstuna**, **Upper Heyford Plowshares**, avrustade ett kärnvapenbärande stridsflygplan på den amerikanska flygbasen i Upper Heyford, England.

Med hjälp av hammare slog de sönder kontrollpanelen i planet, i cock-pit lämnade man en bit av berlinmuren och bilder på barn för att ge offren ett ansikte. Planet som avrustades var av typ F-111, samma sorts plan som USA använde sig av när man bombade Libyen. Vid aktionen häng-

de aktivisterna en banderoll från Plogbillsaktion Eskilstuna på planet. I planet lämnade de också personliga fredsavtal bl.a. från samtliga medlemmar i Plogbillsaktion Eskilstuna. De två aktivisterna sitter anhållna misstänkta för olaga intrång och skadegörelse.

Plogbillsrörelsen startade 1980 av katolska fredsarbetare i USA. Vid den första aktionen avrustade de en oladdad kärnvapenstridsspets på General Electric's fabrik i Pennsylvania. Sedan dess har det gjorts ca 35 avrustningsaktioner i USA, Västtyskland, Nederländerna och i Sverige. Plogbillsrörelsen arbetar med ickevåld och civil olydnad. För en avrustning av alla världens vapen. Med civil olydnad menas med att man öppet bryter mot en lag som är orättfärdig. Syftet är att göra

Linus Brohult, Lasse Gustavsson, Johan Hammarstedt

konflikten mellan lagen och rättvisan tydlig för att åstadkomma en förändring. Icke-våld är kamp mot allt våld, en metod som tar hänsyn till alla inblandade. Eftersom alla förtryckare också är förtryckta, och alla förtryckta samtidigt förtrycker, krävs en kampmetod som tar hänsyn till komplexiteten i våra gemensamma problem. "I denna kampform riktar vi oss både till det som vi vägrar acceptera hos andra och det som vi har gemensamt med dem - hur mycket eller litet det än må vara". (Barbara Deming).

Varje plogbillgrupp är helt självständig och väljer själv aktionsmål och metod. Alla plogbillsaktioner är mycket noggrann förberedda.

Plogbillsaktion Eskilstuna har träffats vid s.k. reträtter en helg i månaden sedan juni förra året. På en reträtt bygger vi upp

vår gemenskap bl a genom att samtala om olika frågor. Vi har diskuterat anarkism, feminism, lydnad/olydnad, ickevåld, direkt aktion, symboler, vapenexport, motståndskultur och att vara aktiv som förälder m.m.

Mellan reträtterna har vi gjort noggranna undersökningar av den svenska vapenindustrin både i statistik och årsrapporter och genom att rekognosera på olika fabriker.

Vi arbetar med största möjliga öppenhet eftersom vi tror på dialog även med andra än redan övertygade motståndare till svensk vapenindustri. Vår aktion har bevisat att det är möjligt att vara öppen. Trots att FFVs säkerhetschef skrivit i FFVs interntidning att han misstänkte att vi planerade en aktion kunde vi genomföra den precis som vi hade planerat.

Att avrusta ett vapen ser vi som praktiskt arbete och en symbol för att avrustning kan genomföras av vanligt folk, oavsett vad politiker och makthavare tycker. Vi har inga illusioner om att politiker skall börja avrustningen. I stället hoppas vi att fler grupper skall fortsätta avrustningen. Avrustning som folkrörelse är vår vision.

Plogbillsrörelsen har rykte om sig att vara en kristen rörelse, det stämmer dåligt med verkligheten. Av de sju svenskar som hittills gjort avrustningsaktioner är fem organiserade i **SAC-syndikalisterna**. Bara två är kristna - medlemmar i Missionsförbundet.

Vi planerar ett seminarium i Eskilstuna 29 - 30 september 1990 för er som är intresserade av plogbillsrörelsen. Skriv till mig om du inte vill vänta så länge. Vill du stödja plogbillsrörelsen ekonomiskt? Sätt in en slant på Pg 36 31 83 - 5. Aktioner kostar pengar. Tidningen Plogbilden kostar 50 kr för fyra nummer, samma postgiro.

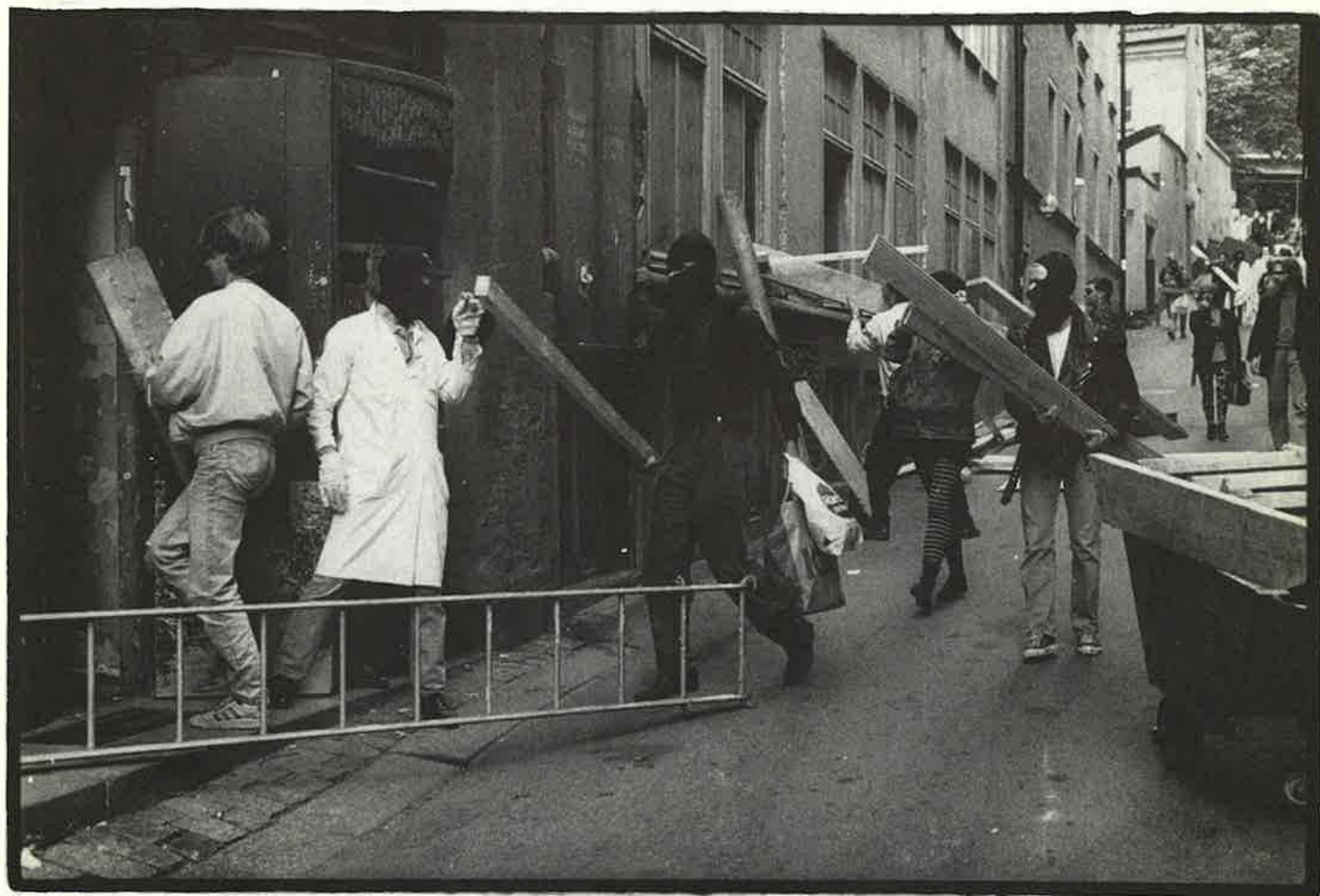
Avrustningen fortsätter!

Plogbillsaktion Eskilstuna,
Lasse Gustavsson, Nobelgatan 3c,
416 57 Göteborg.

Foto: Josephine Askegård

HEJ OCH TACK FÖR KAFFET

6 mars ockuperades
Riksdagsmännens
övernattningshus på
Klevgränd i Stockholm för
tredje gången.

Onsdagen den 7 mars återtog huset på Götgatan - Klevgränd i Stockholm, som sedan en tid tillbaka rymt övernattningslägenheter för riksdagsmän. Av praktiska skäl ockuperades inte hela huset, utan enbart den stora talmansvåningen högst upp, som numera Miljöpartiet förfogar över.

Miljöpartiet har allt sedan de två tidigare ockupationerna av huset hösten -88, sagt sig stödja ockupanterna och initiativet att försöka skapa ett allaktivitetshus fritt från kommersiell och kommunal kontroll. Därför blev mången person minst sagt förbryllad när miljöpartisterna själva gladeligen inrättade sig i huset när chansen kom till dem. "Men vi ska bo kollektivt", förklarade riksdagsledamöterna Roy Ottosson, Hans Leghammar och Åsa Domeij, som om det skulle berättiga deras handlande. "Och ockupanterna är välkomna att hälsa på oss sen", sa Roy Ottosson till Expressen i höstas. Ett sådant erbjudande kunde man naturligtvis inte tacka

nej till, så efter många turer med telefon-samtal, uppskjutna datum, och diverse regeringskriser skulle det äntligen bli av, det efterlängtnade mötet. Det skulle bli en debatt, var det sagt, mellan riksdagsledamöterna och sex av ockupanterna, och radioprogrammet "Kanalen" skulle vara på plats och följa det hela.

På onsdagseftermiddagen samlades de sex inbjudna och ett antal kamrater för att förbereda aktionen, som från att vara en debatt skulle utvecklas till en tredje ockupation av riksdagsmännens hus. Precis klockan åtta skulle man förklara kvarteret återtaget uppe i lägenheten, och vid samma klockslag skulle folk börja väsnas utanför på gatan, med agitation, musik och poesi.

Strax före klockan sju stod ockupanterna tillsammans med Kanalen - reportern utanför porten till det nyrenoverade huset och hängde på låset. Riksdagsmännen hade inte vågat lämna ut portkoden, så man fick snällt vänta tills Kjell Dahlström, Miljö-

partiets bostadsexpert som tydligen skulle vara med i debatten, kom traskande. Han har inte själv lägenhet i huset, försäkrade han, men en motsvarande i Gamla Stan!

Väl uppe i den omtalade lägenheten fick ockupanterna kliva rakt in i Salongen, som det stora rummet med burspråk kallas. Det blev ingen rundvandring i huset, men kaffe och mackor och idel glada miner. Än så länge. Men redan efter en kvart, när ockupanterna precis hunnit läsa upp sin inledning; ett tal med bl a citat från det flygblad som delats ut under tidigare ockupation, reste sig Åsa Domeij för att dra sig tillbaka till sitt "herrum". Och sedan fortgick kvällen, lustigt nog, på samma sätt. En efter en droppade av, och till sist var det bara bostadsexpert Dahlström, som inte bor i huset, och ockupanterna kvar.

Kanalen-reportern gjorde några halvhjärtade försök medan det ännu fanns en del miljöpartister kvar i Salongen:

- Har ni dåligt samvete som bor i en sån

här lyxlägenhet?

- Nej, jag delar den upprördhet som ungdomarna känner, men människor i min ålder måste kunna bo ihop med familjen för att kunna fortsätta som riksdagsmän. Sen är det ju olika vad lyx är - landsbygden utanför Torup, det är lyx för mig. Det här är en kloak för mig.

Så uttryckte sig Hans Leghammar, och under resten av kvällen citerade han sig själv om och om igen:

Jag tycker inte att det här är privilegiefullt. Jag har levat mycket, mycket lugnare och mer privilegierat hemma i Torup. Jag förstår inte var privilegierna ligger här!?

- Fråga alla bostadslösa som drar omkring på gatan!

Ett par minuter i åtta började det komma märkliga ljud nere från gatan, men antingen låtsades riksdagsmännen inte om det hela eller så var de för exalterade för att reagera. Nu kunde det vara dags.

- Vi tänkte att eftersom ni tycker att det är fint med egna initiativ så kunde vi ställa ett sorts ultimatum... Just nu har det samlats folk nere på Götgatan som där kommer att visa vad vi vill med allaktivitetshus som vi har kämpat för. Ett flygblad håller just nu på att spridas, och vi tänkte läsa upp det för er.

Så lästes flygbladet upp och riksdagsmännen såg mer och mer konstiga ut. "Riksdagsmännens övernattningskvarter ÅTERTAGET! Götgatan/Klevgränd är hädanefter ALLAKTIVITETSHUS".

Det tog en stund innan riksdagsmännen förstod vad det handlade om. Men ljudet från megafonen nere på gatan hördes tydligare och tydligare och till sist frågade Kanalen-reportern:

- Vad ska ni göra egentligen?

- Vi har ockuperat det här huset två gånger förut och nu ockuperar vi det igen, för tredje gången. Vi vägrar helt enkelt att lämna lägenheten.

- Jag är förbluffad, sa Kjell Dahlström.

- Det är schysst, hoppas det var gott kaffe, sa Hans Leghammar.

- Bidrar ni till hyran då? Ska vi betala eran hyra? sa Roy Ottosson och försvann ut i de mörka rummen via Salen.

Hur vi finansierar vårt allaktivitetshus kanske kan bli en senare fråga. Vi kräver eran avflyttning.

Sen blev det väldigt tyst. Riksdagsledamöterna väntade på någon slags förklaring, ockupanterna väntade på att riksdagsmännen skulle gå, och i rummet intill skrek Roy Ottossons barn. Till sist frågade Kanalen-reportern bestört, och synbart besviken:

- Hade ni tänkt ockupera från början?

- Ja.

Då plockade hon ihop sina pinaler och försvann ut i de mörka rummen i samma riktning som Roy Ottosson.

Andra journalister från DN, Aftonbladet och Expressen blev dock förtjusta. De

började välla in efter någon timme, med anteckningsblock och fotografer i högsta hugg. "Ockupanter till attack mot småbarnsfamiljer!" De verkade ha svårt att förstå att detta inte var syftet med aktionen, trots ockupanternas tålmodiga upprepningar;

- Vi är här därför att det är en övernattningslägenhet för riksdagsmän, inte för att terrorisera ammande mödrar med barn! Vi är ute efter att ni som miljöpartister, som riksdagsmän och offentliga personer, tar ert handlingsprogram på allvar och överlämnar den här lägenheten till oss så

att det kan bli en allaktivitetslägenhet.

Både riksdagsmän och journalister himlade med ögonen och sa saker som "herregud" och "hur naiv får man vara. Men den som hade orkat studera Miljöpartiets handlingsprogram hade kunnat finna att där står många vackra ord om att: "Segregation skall motverkas. Människor skall kunna bo i samma bostadsområde oberoende av nationalitet, ålder eller andra förhållanden." Och: "Politikernas förmåner, som man i svängrenspolitiken dagar snarare har ökat än minskat bidrar också till att minska trovärdigheten." Dessutom

kan man under rubriken Kultur läsa: "Kulturen ska vara en del av det dagliga livet... Vi behöver verkstäder och utställningslokaler för konst, som alla kan använda".

- Nu får ni ett sånt här gyllene tillfälle att visa att ni inte är riksdagsmän enbart för personliga fördelar; genom att överlämna den här lägenheten så att vi kan göra om den till allaktivitetslägenhet!

- Herregud.

Kjell Dahlström började se trött ut. Men journalisterna var pigga och alerta:

- Om Miljöpartiet lämnar den här lägenheten, ställer ni era lägenheter till förfogande för dem då?

- Vi har försökt förklara, det är kanske svårt att förstå... Vad vi ser är att den här staden håller på att glömmas in, och det sätts ut ABAB-vakter så att vi över huvud taget inte ska få tillträde till den mer. Hela staden håller på att förstöras, vanliga människor kan inte bo här. Vi tycker att storstaden är viktig och att det ska finnas plats för alla människor att där skapa fest, kamp, motstånd. Ett viktigt led i att förbättra den här stan tror vi

är att man tar ett hus som kan vara en utgångspunkt, ett näste för ett sånt motstånd - ett allaktivitetshus, och det tycker vi inte är ett orimligt krav. Alla såna där praktiska problem om stackars riksdagsmän som kommer att få sova på gatan med sina barn kan inte vara olösliga.

- Men då måste ni säga; vad händer sen, om vi skulle lämna lägenheten?

- Då stannar vi här och gör om den till allaktivitetslägenhet. Och så släpper vi upp alla människor från gatan.

- I morgon kommer riksdagsdirektören att omedelbart ringa till polisen och så är

de här igen och kastar ut er. Vad har ni vunnit med det?

- Menar ni att all form av politiskt motstånd som provocerar snutar är meningslös?

- Näe... Vi har provocerat snutar själva många gånger! Vi har alla varit med i ockupationer, demonstrationer, sprungit till Barsebäck, stoppat sopförbränningar... Vi började som ni!

- Ni har ju glömt bort det.

- Nej, men det kanske är en generationsfråga. Man väljer vilket sätt man är delaktig på.

Sa Hans Leghammar, själv ett par-tre år äldre än några av ockupanterna. En generationsfråga.

Kjell Dahlström började berätta om hur han på 60-talet varit med och ockuperat hus i Lund. Han utropade:

- Vi är ju samma andas barn! Om ni säger att vi kan skita i riksdagsmännen, att de kan dra och fara, vad får vi då? Jo, då får vi anarki! Det är kanske det ni vill ha! Då har ni en omognad som jag inte ställer upp på.

- Hur många husockupationer och demonstrationer måste man vara med i innan man får 30 000 i lön och en lägenhet centalt i Stockholm?

- Herregud!

Till sist bestämde sig Kjell Dahlström för att gå hem till Gamla Stan. Hans Leghammar som kommit och gått lite den senaste timmen började se övergiven ut. Alla andra hade försvunnit för länge sedan. Journalisterna väntade på att något skulle ske. Förmodligen hoppades de att polisen skulle komma snart så de kunde gå hem sen.

Kjell Dahlström stannade till i dörren:

Får jag säga en sak innan jag går. Jag har stannat här delvis för att jag ville diskutera med er även efter att ni bröt gästvänligheten genom att ockupera. Jag känner i det här nya partiet att det är en enorm kris mellan beslutsfattare, politiker i det här landet, och ungdomar. Jag ser det också som ett tecken på krisen att ni har sämre uppfattning om kampmetoder än vad vi hade under 70-80-talen i miljörörelsen. Det är djupt oroande för Sverige. Jag tycker ni ska se till att ni skjuter makten ifrån de som inte stödjer era krav. Och era krav är i stor utsträckning våra.

Medan Kjell Dahlström talade började det tisslas och tasslas ute i Salen. Det finns en fiffig skjutdörr mellan Salongen och Salen och den var nu stängd.

- Jag skulle gärna vilja se hur det hade sett ut om det varit några moderutter som

bodde här. Då hade ni varit ute.

Det där sista sa han med ett leende.

- Det var därför vi tänkte börja med att göra Miljöpartiets lägenhet till en allaktivitetslägenhet och inte Moderaternas!

Sedan dröjde det inte lång tid förrän man kunde skymta både en poliskonstapel och en ammande moder ute i hallen och fotograferna kastade sig över bytet och blixtrade så bebisen fick en chock. Fler poliser gömde sig i Salen och i hela huset, och strax kom de inklivande i Salongen och kastade ut alla journalister och fotografer. Därefter fick alla ockupanterna lämna leg, om nu någon skulle få för sig att den ville väcka åtal. Men Miljöpartiet var inte intresserade så de. Bara de blev av med ockupanterna snarast möjligt. Och det blev de. En och en fick de lämna huset och sälla sig till de troget väntande kamraterna på gatan, som varit därute i tre timmar vid det här laget.

Dagen därpå kunde man i morgonny-

heterna på radio höra Roy Ottosson uttala sig: "Svikare!" Det var hans återkommande utrop som han förmedlade till ockupanterna via både radio och press. "Egoister!" var en annan variant. "De ville inte ens bo i lägenheten". Som om det skulle ha varit mindre egoistiskt i fall ockupanterna gått in i lägenheten för att de ville ha lyxlägenheter åt sig själva!

Ella Lemhagen

Bilderna är från september -88 då Klevgränd ockuperades första gången. Det är Paul Forsberg som har plåtat.

SMÖRSYRA RASISTISK TIDNING?

Det norska Framstegspartiets stortingsrepresentant, Jan Simonsen, har polisanmält tidningen **Smörsyra** för att sprida rasism och antisemitism. Han grundar sin anmälan på att Smörsyra "uppmannat till skadegörelse och förolämpningar av personer som har ekonomiska förbindelser med Israel" och vidare "uppmannat till bruk av samma metoder som Hitlers SS använde sig av i startfasen av judeutrotningen i Tyskland före kriget. Artikeln dokumenterar Blitz-miljöns klart fascistiska drag" (Citat från polisanmälan).

Smörsyra svarar: "Visan är gammal; när någon uttalar sig kritiskt om staten Israel, kallar man den personen antisemitist eller judehatare. Därmed har man tagit bort uppmärksamheten från vad det egentligen handlar om, nämligen kampen mot sioniststaten Israels 42-år-långa terror mot det palestinska folket... Den superreaktionära folkvalda Simonsen tar till ett gammalt knep för att svärta ner politiska motståndare, genom att påskina att vi har "klart fascistiska drag". Detta har varit vanligt just när det gäller kritik av staten Israel. I sin iver att stämpla Blitz som rasister och judehatare, kommer Simonsen till själva kärnan i antisemitismen; att utnyttja lögnen och förvanskningar för att slå ner på en grupp som man inte gillar eller som man fruktar...

... Det är inte första gången de som solidariserar sig med palestiniernas befrielsekamp har bemötts med beskyllningar om judehat, detta har också varit en viktig del av staten Israels propaganda. Men Simonsen har även som avsikt att sprida osäkerhet om Blitz och vad man stödjer om man stödjer Blitz' existens. Lyckligtvis är människor smarta nog att inse det ironiska i att en Framstegspartist anmäler någon som helst för att vara rasist. Simonsen har helt enkelt inte lyckats med att sprida tvivel om vår kamp mot imperialism och rasism och därmed också sionism. Sionismen är, som idémässig bas för staten Israel, renodlad kolonialism i

linje med Sydafrikas apartheid och Västvärldens imperialism. Sionismen har kunnat inhämta legitimitet från den extrema judeförföljelsen i Europa och har fått förståelse för kravet om ett hemland för det förföljda judet. Problemet var att det inte blev "ett land utan folk till ett folk utan land" utan ett land som hade en befolkning av palestinier...

... Simonsen stödjer Israels krig mot palestinerna också på ekonomiska grunder; en palestinsk befrielse utgör ett lika stort hot mot "hans" ekonomiska system som en befrielse av de svarta i Sydafrika skulle innebära. Kolonialism, imperialism och utsugning är vad hela den västliga, vita världskapitalismen bygger på...

... Blitz stödjer helhjärtat palestiniernas kamp för sitt land och för att bekämpa sionismen... Det är viktigt för oss att stödja Intifadan, genom att arbeta för en total bojkott av Israel. Det är viktigt att sätta press på alla som profiterar på Israels förtryck av palestinerna... Kampen mot all rasism och allt förtryck måste intensifieras och stödarbetet för palestiniernas befrielsekamp måste stärkas!

LEVE PALESTINA. LEVE INTIFADAN. TOTAL BOJKOTT AV ISRAEL NU!

Ur **Smörsyra** nr 8 1990.

STOCKHOLM 11.02.90 ***PRESS-MEDELANDE***

Vi fördömer polis- och den efterföljande politikerattacken mot de tre ockuperade husen i Köpenhamn, DK, den 2 februari 1990. Polisen använde brutala metoder såsom tårgas, för att en gång för alla bli av med de ockuperade husen och dess invånare.

Husen har under många år fungerat som centrum för politiska aktiviteter, kultur och motstånd i Köpenhamn och hela Danmark. De har också spelat en aktiv roll för kampen i tredje världen och för den ökande neo-fascismen.

Polisattackerna mot BZ-rörelsen i Danmark är ett led i den tilltagande repressionen mot den europeiska motstånd-

rörelsen. Detta känner vi av i våra dagliga liv:

* Massmedia-kontroll; dess roll är inte att sprida korrekt information, utan att upprätthålla och stödja maktstrukturerna i det kapitalistiska samhället

* Polistrakasserier mot våra hus, kaféer och rörelsen i stort

* Telefonavlyssning och öppnande av vår post

* Myndigheternas försök att splittra rörelsen med hjälp av olika metoder

* Våra demonstrationer som möts av massiva polisstyrkor för att provocera oss

* Att försvåra deltagandet i kulturella evenemang i grannländerna genom att stoppa oss vid gränserna utan giltig orsak (t.ex. samarbetet mellan dansk, svensk och norsk polis som den 19 maj '89 stoppade två danska rockband och ett fotbollslag från att åka till Oslo; polisens trakasserier mot folk som samlats i KBH för att delta i en musikfestival i ett av alternativhusen, polis- och tulltjänstemännens agerande mot band som kommit för att spela i Hafenstrasse, Hamburg osv).

Listan kan göras lång. Allt detta hänger ihop med det ökade polis-samarbetet inom TREVI och utvecklandet av en databank gemensam för hela Europa. Målet för detta samarbete är bl.a. att isolera och förstöra den alternativa rörelsen i Europa; dess sociala, kulturella och politiska strukturer. Vi, som en del av den europeiska motståndsrörelsen, kräver våra rättigheter. Även om målet för våra förtryckare är att tysta oss, kommer detta en dag att slå tillbaka på dem. Historien har visat oss detta, och det är kortsynt att ignorera det förflutna.

FINGRARNAS BORT FRÅN VÅRA HUS!

LEVE BLITZ!

HAFENSTRASSE BLEIBT!

FLORA UND LAMA AUCH!

GORA ZAPATARI!

BEKÆMP POLITIOVERGREB!

Internationella Infoshop-nätverket.

ANARKI, VAD ÄR DET ?

För det etablerade samhället betyder anarki laglöshet. För andra betyder det att rycka in och själv åtgärda orättvisor, förtryck och liknande. Man agerar då utan att ta hänsyn till lag, ordning och konventioner, inte heller bryr man sig då om de eventuella risker man tar. Är lagarna fel och inte skyddar dem som behöver skydd, ja då bryter man helt enkelt mot de lagarna.

Tyvärr förefaller många vara ett slags salongsanarkister, som "anarkistar" sig på fritid och/eller när man inte har bättre för sig. Detta fenomen stöter vi inom Djurens Befrielse Front alldeles för ofta på, människor ringer och uttrycker sin sympati för det anarkistiska DBF och deklarerar stolt att anarkister är dom minsann själva också. Fint, tycker vi, varför inte ta ett handtag och hjälpa oss i vår, många gånger tröstlösa, kamp för djurens rättigheter. Samtalet mynnar då ofta ut i att uppringaren är nog inte så pass mycket anarkist så han eller hon kan tänka sig frita några djur eller erbjuda ett hem till fritagna djur.

Bevara oss för sådana "hem-slöjds-anarkister".

Planeten Tellus består av djur, natur och människor och det är vår plikt att värna om dessa tre ingredienser. De starkare och resursrika måste helt enkelt värna om de svagare. Politiker och myndighetspersoner kan vi inte längre lita på, då dom ofta har tappat greppet om verkligheten och desutom är mycket upptagna med att bevaka sin plats vid grytorna.

Hur långt kan man gå i sin anarkism? Vi i DBF drar gränsen vid personvåld, som hos oss är strängeligen förbjudet. Att medvetet skada en medvarelse, människa eller djur är oförlåtligt. Även om personen i fråga har gjort sig skyldig till djurmord i hela sitt liv. Mindre sabotage kan man tillåta sig, t ex har DBF sågat sönder jaktorn och demolerat pälssaffärer med färg och lim. Men man måste förvissa sig om att sabotaget inte kan skada djur eller människor.

Det här är något som alla måste ställa upp på. Att osjälviskt och konkret hjälpa den som är svagare och inte kan föra sin egen talan är alltid rätt. Men man måste komma loss, det hjälper inte att "bara" läsa BRAND, man måste konkret handla ute på fältet där problemen finns och låta BRAND tjäna som en impulsivare.

I Sverige mördas varje år ca: 500 000 djur i djurförsök, 65 000 rävar i pälssjursfarmer dödas och ca: 2 miljoner minkar. 600 000 vilda djur dödas i trafiken och

jägarna mördar 1,6 miljoner vilda djur. Listan kan göras längre. Mycket längre. Precis som man tar avstånd från apartheid, krig, miljöförstöring måste man komma ihåg de icke-protesterande djuren.

Hör gärna av dig till Emilie 0435 - 333 333 eller skriv till oss: Djurens Befrielse Front, Box 115, 284 00 Perstorp.

Till Brand.

Jag har med intresse läst tidningen. Opptakten om bojkott av F.O.B. -90 stämmer jag helt in på och likadan om Poll Tax, en typisk lag som främst rammar de fattiga. Sen är det frågan om flyktingpolitiken. Ingen har moralisk rätt att begränsa människans rätt att fritt resa vart han vill vilket också kommer till uttryck i F.N.s människorättserklaring. Men ingen kan heller med moralisk rätt kräva att få understöd för att han reser till ett annat land. Oberoende av om han är flykting eller bara hoppas att få bättre ekonomisk standard. De som i synnerhet innanför folkpartiet gör sig till talsmän för flyktingarna är på sätt och vis också rasister eftersom dom inte erkänner annan politik än den som de företräder, för dom är alla som vill till Sverige förföljda i hemlandet. Men om det vore tillfället skulde dom icke bråka om dom en övergång fick stanna i tältläger. Det är ganska säkert inte heller en majoritet av svenska folket som är villiga att betala understöd till ett obegränsad inflöde av främmande. Låt gärna vem som vill komma in men på egen risk söka arbete och bostad. Sen kan Westerberg och likasinnade organisera en hjälpverksamhet till dom verklig trängande. Varför gör han icke något själv i stället för att kritisera andra? Man kan företaga omröstningar om vardagliga göremål men icke om känslor, det är tyvärr mycket vanligt att man försöker sånt.

Nu har jag skrivit lite om flyktingproblemet som jag hoppas duger till tidningen. Om det finns lite intresse för en rätt uortodoks syn på kapitalisme och marxisme vill jag gärna komma till tals, har varit anarkist sen många år och aldrig nån gång röstat. Av litteratur sätter jag stort värde på Krapotkin och Max Stirner. Har också haft nöje av flera sf böcker. Indirekt propaganderar jag rätt mycket men många tålar inte att få lären rent ut. Det är ju inte svårt att kritisera den nuvarande stat, verkar mest som försök att få en evighetsmaskin (perpetum mobil) att gå. Förmyndersamhällets stora satsning med en (skatte(reform)) med stadig ökande skatter är en skruv utan ände. Och varför skall

man ha ständig tillväxt? Själv nationalekonomerna begripar efter min åsikt icke mycket av ekonomin. Men det är svårt att komma till tals när man har lite udda synpunkter.

Hälsning Eigil Bek, Malmbäck

KOMMENTAR TILL DEMONSTRATIONEN DEN 17/3 I STOCKHOLM

Anarkism innebär en vidareutveckling av demokratin. Det är en rörelse som syftar till att alla berörda ska kunna delta i beslutandeprocessen. När anarkismen i det nuvarande samhället praktiseras som kampform förs den på två fronter. Samtidigt som man genom direkt aktion påvisar felen i samhället, framläggs alternativen. Aktionen i sig ska förespegla det anarkistiska samhället. I dagens Sverige vill de allra flesta att det parlamentariska systemet ska bestå. När då, som den 17 mars, en liten minoritet attackerar en institution (riksdagshuset) som majoriteten stödjer är denna handling klart odemokratisk. Genom en sådan aktion har man knappast uppvisat ett mer demokratiskt system än parlamentarismen.

ANDERS

Som ni har märkt så har vi slutat att kommentera insändare som inte direkt vänder sig till oss. Men det betyder inte att andras åsikter i frågor som tas upp på brevsidan är ointressanta. Skriv och kritiserar eller beröm. För en debatt, med oss eller med dem som skriver insändare. Adressen är fortfarande BRAND, Box 150 15, 104 65 Stockholm.

Har du inget för dig på första maj ?

SÄLJ BRAND

Är det nån demonstration i din by eller i närheten? Då kan du ju sälja BRAND och passa på att agitera lite största allmänhet. Skicka ett vykort innan den 15 april och berätta hur många exemplar du vill ha och hur många löpsedlar. Skriv gärna telefon. Du får 25% av försäljningen.

P.S. Säljer du redan BRAND? Skriv om du vill ha fler till första maj.

BRAND Box 150 15, 104 65 Stockholm

BRAND säljer du lättats iförd Brand-tröjan. Sätt in 85 :- på Pg 478 24 80-0. 27

ATT KROSSA STATEN

...ÄR INTE
ALLTID EN
DANS PÅ
ROSOR